

Svenskt Nato-motstånd behöver betona huvudfrågorna!

Huvudfrågorna är Natos kärnvapenskalering, Natos Wolfowitzdoktrin om absolut global hegemoni och behovet av en internationell arkitektur för alla nationers säkerhet och utveckling.

En Nato-anslutning kommer att omintetgöra Sveriges månghundraåriga strävan att stå vid sidan av imperiemakternas kontroll. Natomotståndarna blir alltmer tydliga i sina protester, men svenska folket behöver bättre verktyg att ingripa mot det pågående kuppertade försöket att lägga om den svenska säkerhetspolitiken.

Vad som krävs är en belysning av de stora svarta hålen av okänd materia rörande de underliggande förutsättningarna för Nato. Illusionerna om att krig med Ryssland skulle handla om något slags moderniserat finskt vinterkrig eller om frivilliga internationella IT-bataljoner, har förvärrats under intrycket av krigshandlingarna i Ukraina. Sanningen är att stormakternas säkerhetspolitik först och främst handlar om positionering för krig med kärnvapen, precis som det gör i fallet Nato-Ukraina-Ryssland.

Natos kärnvapenframflyttningar finns inte med i svenska försvarsdebatten trots högljudda ryska protester i årtal - allt från USA/Natos uppsägning av rustningsbegränsningsavtalen, utplacering av utskjutningsramper för kärnvapen i Rumänien kamouflerade som defensiva antirobotsystem, överfallsdoktrinen Global Prompt Strike, moderniseringen och miniatyriseringen av Natos kärnvapen anpassade till en ny doktrin om "begränsade" kärnvapenkrig och inte minst Ukrainas avsiktsförklaring att anskaffa egna kärnvapen. Det är detta och inte konventionella vapenhot som skapat den existentiella krisen för Ryssland.

En svensk och/eller finsk Nato-anslutning handlar därför i första hand om framflyttning av Natos kärnvapen på nya territorier i Norden. Natos strategiska kärnvapenbärande bombflyg kan komma ända till ryska gränsen med kärnvapen som kan förinta de ryska städerna inom minuter. Eftersom det handlar om kärnvapenhot blir samtliga svensk-finska flygbaser, radarsystem, staber, militärförband, infrastruktur m.m. som samverkar med Natos strategiska bombflyg automatiskt förstahandsmål för angrepp med ryska kärnvapen. (1)

Särskilt känsligt är hot mot Kolahalvön. Det är det främsta basområdet för de ryska kärnvapenbärande ubåtarna som är avgörande för att upprätthålla den rådande doktrinen om ömsesidigt garanterad förintelse. Under den arktiska isen är ubåtarna i ständig beredskap för att avhålla Nato från överraskningsanfall.

Kärnvapenbalansen bygger på att de dolt skall kunna leverera ett andraslag. För Ryssland måste militärbaserna på Kolahalvön vara säkra, annars finns ingen kärnvapenbalans mellan Nato och Ryssland.

Under kalla kriget var balansen viktig även för Nato, som hade en säkerhetszon av kärnvapenfrihet i Nordnorge samtidigt som Sverige och Finland var kärnvapenfria. En Nato-utvidgning i Norden ändrar detta helt och kommer att leda till en kraftmätning om kärnvapenbalansen mellan Nato och Ryssland, med stora delar av de svenska och finska territorierna som primära stridsområden för kärnvapenkrig.

Nato är en organisation för globalt krig

Nato har bedrivit mängder av krig utan att någonsin ha varit angripen av någon stat. Grunden är Wolfowitzdoktrinen som Natoförspråkarna inte låtsas om trots att den styr Nato sedan antogs av USA 1992 som försvarsplaneringsvägledning. Det är en klassisk imperiepolitik enligt vilken USA säger sig ha rätten att dominera världen såsom den enda kvarvarande supermakten efter Sovjetunionens upplösning och slutet på kalla kriget: "Vårt första mål är att förhindra återkomsten av en ny rival, antingen inom Sovjetunionens gamla territorium eller någon annanstans, som kan ge upphov till samma hot som fanns från det forna Sovjetunionen." (2) USA/Nato lämnade därmed den internationella rättsordningen om alla länders rätt till suveränitet och fred och gick över till sin nuvarande "regelbaserade världsordning" där man själv ensidigt bestämmer vilka internationella regler som skall gälla.

USA/Nato har därmed tagit sig rätt att utvidgas obegränsat, utan hänsyn till Helsingforsavtalets/OSSE:s krav att ingen stat får öka sin säkerhet på bekostnad av andra länders säkerhet. Eftersom det inte lämnar någon plats för Ryssland att hävda någon som helst rätt till säkerhet, innebär det en upptrappning som oundvikligen leder till världskrig. Ett existenshotat Ryssland kommer att försvara sig så att det leder till

vår egen och världens förintelse i ett kärnvapenkrig. Ett svenskt Nato-medlemskap skulle bli en del av denna eskalering med ökad krigsrisk för Sverige och världen.

Risken att Sverige dras in i krig gäller inte enbart i den nordatlantiska regionen. I juni planerar Nato att på sitt Madridmöte utvidga Natos område till Asien för att hävda Wolfowitzdoktrinen som grund för internationell rätt mot Kina.

1999 lade Storbritanniens premiärminister Tony Blair fram sin hegemonistiska doktrin om rätt till "humanitär intervention" (R2P) mot länder som "världssamfundet" anser hota humanitär rätt. Blair avvisade samtidigt den Westfaliska freden som grund för internationell rätt. Enligt denna stora freds principer har alla länder rätt till suveränitet och att fredas från anfallskrig, och detta ligger också till grund för FN-stadgan.

Sverige är i sin utrikespolitik helt uppknuten till FN-stadgan och var dessutom skyddsmakt för den banbrytande freden i Westfalen år 1648. Trots det anslöt sig Sverige till Natos anfallskrig mot Libyen enligt Blaidoktrinen. I detta Nato-krig medverkade Sverige till att krossa en afrikansk välfärdsstat, beväpna terrorister i hela Afrika och Sydostasien samt skapa en härd av politisk instabilitet, människohandel och flyktingsmuggling. I Afghanistan har Sverige genom sitt Nato-samarbete medverkat till en svältkatastrof där 95 procent av befolkningen har lidit brist på mat och värme denna vinter och föräldrar sett sig tvingade att sälja sina barn för att andra skulle leva. Det allt tätare svenska Nato-samarbetet har därmed redan lämnat efter sig död och misär för miljoner människor.

Sverige måste, för vår egen säkerhet och världens, avvisa de krigsframkallande doktrinerna om Natos hegemoni gentemot Ryssland och alla andra nationer. För att undgå ett nytt, helt förödande världskrig måste någon form av samlevnad för gemensam säkerhet upprättas.

Fred är ekonomisk utveckling

Detta för oss raskt till det tredje svarta hålet i den svenska försvarsdebatten, som är okunskapen om en framväxande ny världsordning för fred.

Schillerinstitutet har just hållit en konferens om en ny internationell arkitektur för säkerhet och utveckling.(3)

En fredspolitik måste vara mycket mer än frånvaro av krigshandlingar. Det handlar om att återuppväcka den stora fredsprincipen om aktiv fred. Eller principen om "den andres väl" som det hette i Westfaliska freden.

Där skulle de fredsslutande parterna aktivt se till att motparten mådde bra av freden. Samtidigt förpassades gamla skulder och oförrätter till "evig glömska", för att de inte skulle hindra en aktiv fred präglad av "kristen kärlek" och gemensam utveckling.

Om Sverige hade hållit principerna för Westfaliska freden och även FN-stadgan mer levande så skulle den svenska försvarsdebatten ha sett säkerhetsmöjligheterna som nu växer fram bland världens folkmajoritet, där man avvisar sanktioner och eskalering som svar på Ukrainakonflikten.

En samling sker nu kring mänsklighetens gemensamma mål att återuppbygga Afghanistan, och andra krigshärjade länder, hejda den globala svältkatastrofen, pandemikrisen, fattigdomen, elbristen, vattenbristen och finanskrisen. Det sker inom de breda rörelser som sedan länge kämpat mot kolonialism och globala orättvisor i Alliansfria rörelsen, Organisationen av islamiska stater, BRICS och inte minst i FN:s olika fackorganisationer och FN:s Agenda 2030. I centrum för detta fysisk-ekonomiska samarbete står Kinas Belt and Road med 140 länder och internationella organisationer men potentiellt också USA:s och EU:s utvecklingsåtgärder.

Denna aktiva fredspolitik för mänsklighetens gemensamma mål får inte längre vara ett svart hål i den svenska försvarsdebatten. En ny världsordning håller på att växa fram som alternativ till Natos krigspolitik, råvaruutpressning och skuldindrivning. Sverige måste försvara sin alliansfrihet för att minska hotet om kärnvapenkrig, avvisa Wolfowitz och Blairs krigsdoktriner om global hegemoni samt göra det möjligt att samverka med andra länder om en aktiv fredspolitik byggd på ekonomisk utveckling för mänsklighetens gemensamma mål.

(1) <https://schillerinstitutet.se/sverige-bryter-mot-osse-avtalet-just-nar-ryssland-fragat-om-det/>

(2) <https://schillerinstitutet.se/wolfowitzdoktrinen-fastslog-usas-ratt-till-varldshegemoni/>

(3) <https://schillerinstitutet.se/videokonferens-9-april-2022-uppratta-en-ny-arkitektur-for-sakerhet-och-utveckling-for-alla-nationer/>

Utgivet av **Schillerinstitutet i Sverige, Swish 1230462218,**

schillerinstitutet.se, schiller-institutet@nysol.se, 08/983010, Box 6057, 129 06 Hägersten, Pg: 580049-5, EIR: larouche.pub.com